

mi leszel, ha nagy leszel

*kérdezik naponta,
de hiába ismétlem egyre hangosabban a választ,
hogy fiú, fiú, fiú leszek.
kislányom, ne nevetess,
mondják, és nem nevetnek.
a hercegnős paplan alatt
ebihalakra gondolok.
nekem is testrészeim nőnek
a hiány helyén, csak várni kell.*

*akkor majd megmutatom anyának,
és új tusfürdőt vesznek nekem.
egy fiúnak nem lehet virágillata,
mondják, és nem lesz virágillatom.
trikóban tornázhatok majd,
és többé nem szaladok neki a tükörnek,
mert messziről felismerem magam.*

gazdag fiút is lehet

*volt idő, amikor elszégyelltem magam,
ha észrevettem a nők
hajlások, mozulatsorok közben
kirajzolódó és eltűnő fehérmeművonalait.
ekkor naponta kérdeztél az osztályba járó négy fiúról,
a becenevét is tudtad mindnek,
bár nem titkoltad, hogy egy magas, norvég mérnökre vágysz,
akinek északi gyerekeket szülök majd,
messzeséggel a kék szemükben.
akkor együtt fürdünk a nyolc fokos tengerben,
és hogy ez lesz az, amikor végre boldogok leszünk.*

*azóta háromszor gyóntam meg neked
az összes kitörölhetetlen bugyivonalat.*

*lassan szoktattalak hozzá a gondolathoz, hogy
talán a szerelmek is csak rólad szóltak,
egyik sem jóképű, mind csak gyönyörű volt.
mint egy rosszul elhelyezett villanykapcsolót,
évek alatt, kelleetlenül szokod meg
a gyűrűtlen ujjam látványát.*

*tudom, ha rajtam felejtet a szemedet,
az időt tekergeted visszafelé,
és próbálsz megtalálni azt a határt,
ahonnan egyre távolabb kerülünk
a jeges-tengertől,
és minden erőddel próbálsz megbocsátani,
hogy nem csak gyereked,
unokád sem lesz sajátod.*

homlokpuszi

*nézd már a két pinát, hogy nyalják egymást,
üvölti, hogy a morzsa megáll a galambtetők markában.
jól meg kéne baszni mindkettőt,
ordítja vissza valaki a másik oldalról.
ismerem a szavakat, de a jelentés lehull róluk.
úgyis hiányzik nekik a fasz,
üvölti és röhög.
a szökőkút elfelejti, hogyan folytatódik a vízsugár,
az anyukák megtorpannak, mielőtt karon ragadnák a gyerekeiket.
elrebbenek mellőled, és nem haragot,
csak szégyent érzek,
mint akit valami súlyos bűnön kaptak rajta.
a szavak artikulálatlanul ömlenek a szájából.
meglepnek és megaláznak,
de nem lenne olyan iszonyú, ha tudnám, van hova menekülnünk.
hogy az egyik macskaköves utca olyan helyre visz,
ahol a járókelők a mi oldalunkon állnak.
mire újraindul a csobogás,
az ismeretleneknek kijáró,
steril távolságtartással követlek.*